

רע"פ 5809/14 - רמין מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5809/14

לפני:

רמין מזרחי

ה牒:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע, מיום 6.7.2014, בעפ"ג
14-25495-04-1, שניתן על ידי כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ,
סג"נ; י' צלקובניק; י' פרסקי

בעצמו

ה牒:

עו"ד עילית מידן

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, (כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ, סג"נ; י' צלקובnick; י' פרסקי), בעפ"ג 14-25495-04-1, מיום 11.6.2014, בגין התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דין של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ר' סולקין), בת"פ 29698-05-12, מיום 6.3.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של יציאה שלא כדין, בניגוד לסעיף 2א לחוק למניעת הסתננות (עבירות שיפוט), התשי"ד - 1954 (להלן: חוק למניעת הסתננות). מכתב האישום אשר הוגש נגד המבוקש עולה, כי המבוקש, אזרח ישראלי, יליד איראן, הוזהר ביום 7.12.2008, על-ידי גורמי הביטחון בישראל, לבסוף יסע לאיראן. חרף זההה זו, ומתחז רצון לטפל במכירת רכוש משפחתו המצוי באיראן, טס המבוקש, ביום 26.11.2009, מישראל לטורקיה, ומשם לאיראן. נטען, כי מיד עם הגעתו של המבוקש לשדה התעופה באיראן, נלקח ממנו דרכונו האיראני. עוד נטען, כי המבוקש שהה כחודשיים באיראן, וחומן לחקירה על-ידי גורמי הביטחון באיראן, אשר במהלכה הובהר לו כי דרכונו האיראני יוחזר לו, רק אם ימסור את דרכונו הישראלי. ביום 23.8.2011, ולאחר שנעוזר בגורמים יהודים בכירים באיראן, הוחזר למבוקש דרכונו האיראני, והוא שב לישראל בטישה, דרך טורקיה.

3. ביום 1.12.2013, הורשע המבוקש על יסוד הزادתו, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ביום 6.3.2014 נגזר דיןו של המבוקש. במסגרת גזר הדין ציין בית משפט השלום בבאר שבע, כי: "המדובר בנאשם [המבוקש] דל, שאינו עובד, בני משפחתו עובדים עבודות דחק, אינו דמות המחזיקה במידע מיוחד או בקשרים מיוחדים, ופוטנציאלית גרים הנזק מצדיו אינו גדול. אין לחובת הנאשם [המבוקש] הסתמכויות קודומות כלשהן עם החוק [...] גם לאחר שנחקר אצל גורמי הביטחון, לא נמצא ראיות כי נגרם נזק כלשהו כתוצאה מיציאתו". בנסיבות אלה, מצא בית משפט השלום, כי די בהשתת עונש מרtauע הצופה פני עתיד, לצד עיצום כספי. יחד עם זאת, הדגיש בית המשפט, כי: "מוזהר הנאשם [המבוקש] הזהר היטב, כי לו ישוב ויתפס מבצע עבירה דומה - עלול להיענה בחומרת הדין". בהתאם לכך, השיטת בית משפט השלום על המבוקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבסוף המבוקש כל עבירה בניגוד לחוק למניעת הסתננות; וכן בסך של 5,000 ₪, או 45 ימי מאסר תMORETO. לעניין חילופי דרכונו האיראני של המבוקש, ציין בית המשפט, כי נוכח העובדה שמדובר במקרה בטל הפיק, וכי ניתן שבשלב מסוים ניתן לחייב היתר לשוב לאיראן, אין להורות על חילופי דרכונו האיראני של המבוקש. ואולם, בית המשפט הורה על המשך החזקתו של הדרcumן כתפוס, וזאת למשך 180 ימים, מיום גזר הדין, תוך שהמשיבה תהא רשאית לעתור מעת ועד למועד פקיעת הדרcumן, להמשך תפיסתו.

4. המשיבה ערערה לבית המשפט המחויז בבאר שבע על קולות העונש שהושת על המבוקש. בערעורה טענה המשיבה, כי שגה בית משפט השלום שעה שנמנע מגוזר על המבוקש עונש מאסר בפועל, וזאת נוכח פוטנציאלית הסיכון הגלום במעשהיו של המבוקש לביטחון המדינה. ביום 6.7.2014, קיבל בית המשפט המחויז את ערעורה של המשיבה בציגו, כי: "הענישה, בהתאם, אינה תלולה בתוצאות היציאה, כאשר החומרה היא בעצם היציאה שלא כדין; בעצם העמדת סיכון בטחוני. ויווער, כי המשב [המבוקש] היה מודע לסכנות העוללות לנבוע מיציאתו שלא כדין מהמדינה, ואף הוזהר על-ידי הרשות עקב כך, אך בחר לעשות דין לעצמו ולהתעלם מהדברים, ואף בכך יש כדי להוות נסיבה להחמרה בעונשו". לפיקר, השיטת בית המשפט המחויז על המבוקש 6 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בדרך של עבודות שירות, וזאת בנוסף לעונשים שנגזרו עליו בבית משפט השלום. לעניין חילופי דרכונו האיראני של המבוקש, ציין בית המשפט, כי אין חולק שדרcumנו האיראני של המבוקש הוא בבחינת חוץ ששימש לביצוע העבירה, ועל כן יש לקבל את ערעורה של המשיבה גם בכל הנוגע לשאלת חילופיו הדרcumן, ולהורות על חילופי דרכונו האיראני של המבוקש במסגרת העונש שהושת עליו.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבוקש הגיע בקשה לרשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז, היא הבקשה שלפני. המבוקש טוען כי בבקשתו חרוגת מענינו הפרט, ומעלה סוגיה משפטית מהותית הנוגעת לשאלת אפשרות חילופי הדרcumן. בבקשתו

טוען המבוקש, כי דרכון אינו מהו "חפץ", כמובנו בסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: הפסד"פ), ועל כן לא ניתן להלטו. עוד טוען המבוקש, כי חילוט דרכונו האיראני יביא לפגיעה קשה בחופש התנועה שלו. נטען בנוסף, כי בית המשפט המחויז לא התחשב בנסיבות האישיות הקשות, ובכלל זאת: הרקע הייחודי למעשיו; היותו של המבוקש אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי; והיעדר ידע וקשרים מיוחדים העשויים להיות סיכון. המבוקש הוסיף וטען, כי מתקיים בעניינו פער חריג בין העונש שנגזר עליו בערכאה הדינונית, לבין העונש שנגזר עליו בערכאת הערעור. לפיכך, מתבקש בית המשפט לבטל את עונש המאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, שהושת על המבוקש, ולהשיב לו את דרכונו האיראני, או לחילופין, להקל בעונשו.

6. המשיבה מתנגדת לבקשה לרשوت ערעור. בתגובהה, מיום 18.11.2014, מצינית המשיבה, כי על אף שהאי סבורה כי נימוקיו המשפטיים ופסק דין של בית המשפט המחויז נכונים, הרי שנכנן היה להורות על חילוט דרכונו האיראני של המבוקש דווקא מכוח סעיף 34 לפסד"פ. עוד נטען, כי חופש התנועה של המבוקש לא נפגע יותר מאשר נפגע חופש התנועה של כל אזרח ישראלי אחר, שכן משוחשב למבוקש דרכונו הישראלי, יכול המבוקש להשתמש בדרך זו ולהגיע לכל מדינה, פרט למידינות האויב, וממילא הגעה למידינות אויב מהוות עבירה פלילית, לפי החוק למניעת הסתננות. אשר לעונש המאסר בדרך של עבודות שירות, סבורה המשיבה כי אין הדבר מקום עילתה לממן רשות ערעור.

7. יצוין, כי המבוקש ביקש להיות מיוצג במסגרת הליך זה, על-ידי הסנגוריה הציבורית. בمعנה לפניתי מיום 15.9.2014, הודיעה הסנגוריה הציבורית כי היא מותירה נושא זה לשיקול דעתו של בית המשפט. לאחר שבחנתי את הבקשה, הגיעתי למסקנה כי אין מקום לחיבב את הסנגוריה הציבורית לייצג את המבוקש, במסגרת בקשתו לקבלת רשות ערעור.

דין והכרעה

8. לאחר שענייתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגיעתי לכל מסקנה כי הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה שנקבעו לממן רשות ערעור, כפי שנקבעו בפסקה חוזרת ונשנית של בית משפט זה. הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבוקש, וגם לא קיים חשש כי נגרם למבוקש עיוות דין כלשהו, או שמתקיימים שיקולי צדק הקיימים בעריכת דין "בגלגול שלישי", בטענותיו

של המבוקש. בנסיבות אלו, דין הבקשה להידחות (רע"פ 7600/14 לב נ' מדינת ישראל (23.11.2014); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014); רע"פ 6692/14 קרדי נ' מדינת ישראל (5.11.2014)). ככל שהבקשה נוגעת לעניין העונש שהושת על המבוקש, אני רואה כל מקום להתערבות בפסק הדין שניתן בבית המשפט המחויז. כפי שציינתי ברע"פ 5423/14 קופרמן נ' מדינת ישראל (30.9.2014):

"החמרה בעונש שהוטל על המבוקש בערכאת הערעור, כשלעצמה, אינה מהוות עילה לממן רשות ערעור ב"גלאגול שלישי" (רע"פ 8433/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל (24.12.2012); רע"פ 2426/12 מחאמיד נ' מדינת ישראל (1.4.2012); רע"פ 4883/12 הררי נ' מדינת ישראל (28.6.2012)). עוד נלמד מן הפסקה, כי יתרנו מקרים בהם פער בין העונש, אותו השיטה הערכאה הדינונית לבין זה שהוטל בערכאת הערעור, יצדיק ממן רשות ערעור. ואולם, "אין זו תוצאה הכרחית או מידית של קיומו של פער. הבדיקה האם מוצדק ממן רשות ערעור תלולה בנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומדובר" (רע"פ 4791/08 כהן נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (9.2.2009))."

ואכן, הנני סבור כי בנסיבות המקירה דנן, מדובר בעונש הולם, אשר מבטא את הסיכון הביטחוני הגדול שיצר המבוקש בעצם יציאתו מהמדינה והגעתו לאיראן, וזאת חרף האזהרה שקיבל.

9. למלילה מן הצורך, ATIICHIS בקצראה לטענותיו של המבוקש לעניין חילופי דרכונו. סעיף 1 לפס"ד פ' קובע, כי: "חפץ" - לרבות תעודה, מסמך, חומר מחשב או בעל חיים". סבורני כי, דרכונו האיראני של המבוקש עונה על הגדרת "חפץ", ולפיכך ניתן להלטו, בין אם מכוח סעיף 39, ובין אם מכוח סעיף 34 לפס"ד פ', כמפורט עלי-ידי המשיבה. ומכאן לטענת המבוקש לפיה נפגע חופש התנועה שלו, עת חולט דרכונו האיראני. לטעמי, בדיון דחה בית המשפט המחויז טענה זו, וזאת נוכח סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות, המזכיר, בנסיבות המתאימות, את האינטראס הביטחוני של המדינה, על פני חירות התנועה של הפרט.

10. לאור האמור לעיל, לא מצאת כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבוקש במסגרת של הליך שיפוטי נוספים.

11. לפיכך, דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות.

12. המבוקש יתייצב לרצויו עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, ביום 3.12.2014, כפי שנקבע עלי-ידי בית המשפט המחויז.

ניתנה היום, ג' בכסלו התשע"ה (25.11.2014)

שפט